

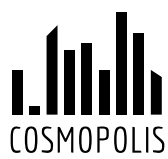
ŽHAVÝ PŘÍBĚH
Z PROSTŘEDÍ
TANEČNÍ SOUTĚŽE

Tančí srdcem

ALEXIS DARIA

COSMOPOLIS

Tanči srdcem

ALEXIS DARIA

Přeložila Ivana Čejková

Copyright © 2017, 2025 by Alexis Daria

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Ivana Čejková, 2026

Mikeovi – tenhle první díl je věnovaný tobě

KAPITOLA PRVNÍ

GINA MORALESOVÁ SVÍRALA OKRAJ SEDADLA TAK PEVNĚ, až jí zbělely klouby, a modlila se, aby na ni čekal nějaký olympionik. Lyžař by byl fajn, nebo snowboardista... nebo ještě lépe krasobruslař. Olympionici byli pro tanečnický svatým grálem. Kdyby na ni po přistání někdo takový čekal, stála by celá tahle strastiplná cesta za to. Jaká jiná celebrita by koneckonců mohla žít v aljašské divočině?

Teď už chápala, proč její matka v letadle vždycky vytahovala růženec. Aby zaměstnala ruce a neukousala si všechny nehty nervozitou. Rozhodla se – až příště poletí hydroplánem, vezme si růženec.

Gina střelila pohledem po produkčním Jordym, který spolu s kameramany právě připravoval techniku. Hydroplán! Skutečný, zatracený hydroplán. Natřený jasně žlutou a modrou barvou, s malou vrtulí, směšnými křídly a plováky pod trupem. Vypadal spíš jako hračka, ne jako něco, čím by cestovali rozumní lidé, kteří si cení svého života.

A přesto teď sedí v téhle plechovce nad obrovskou vodní plochou kdesi na Aljašce, zatímco motor monotónně bzučí jako obří komár a ve vzduchu je cítit slabý odér paliva.

Když se odvážila podívat z okénka, musela uznat, že krajina je tu malebná. Pod nimi se vlnila třpytivá stuha vodní hladiny, vysoké jehličnany se zabodávaly do zářivě modré oblohy poseté nadýchanými bílými mraky. Poryv větru rozvlnil koruny stromů a hydroplán se ve vzduchu rozhoupal.

Gina zatnula zuby. Ani ta nádherná krajina ji nedokázala rozptýlit od toho drncání. Kam to sakra letí? A pokud tady na ni čeká nějaký lyžař nebo snowboardista, nemělo by tu být víc sněhu?

Klepnutí na rameno ji odtrhlo od okénka. Produkční Jordy ukázal na kamery. Jeho hlas se ozval ve sluchátkách.

„Tak jo, Gino. Jsi připravená?“

Zhluboka se nadechla, přikývla a rozhybala ramena, aby je uvolnila. Nervy stranou, teď má práci. Když jí Jordy dal pokyn, zamávala do kamery.

„Ahoj, jsem Gina Moralesová, profesionální tanečnice. Jsem na cestě za svým slavným partnerem pro čtrnáctou řadu soutěže *Tanči se mnou*.“ Mluvila nahlas a zřetelně. Alespoň si to myslela, protože kvůli hučení motorů se neslyšela.

Členové štábu si mezi sebou vyměnili pohledy. Zvukař zvedl oči od přístroje a zavrtěl hlavou.

Upravila si mikrofon a zopakovala svá slova hlasem, který se téměř blížil křiku. Když dostala palec nahoru, pokračovala: „Jsmo v hydroplánu, letíme nad řekou na Aljašce a já se trochu bojím, že se mě produkční snaží zabít.“

Jordy vedle ní si zakryl ústa, aby potlačil smích, a pokynul jí, ať pokračuje.

„Zatím jsem letěla třemi letadly, každé bylo menší než to předchozí.“ Teatrálně pokrčila rameny a ušklíbla se – tentokrát upřímně. „Co bude dál? Horkovzdušný balon?“

Jordy se plácl do čela, že přesně tohle ho mělo napadnout. Oдолala nutkání ukázat mu prostředníček.

Do hovoru se vložil pilot. „Budeme přistávat.“

Letadlo se naklonilo dopředu. Gina se otočila zpět k okénku, s bušícím srdcem sledovala, jak se hladina vody rychle přibližuje. Když u mola nastupovala do hydroplánu, samotné přistání si

nepřipouštěla. S každou vteřinou se třpytivá hladina zátoky přibližovala, ale Gina z ní nespustila oči. Zvládne to. Je silná.

A jestli má teď umřít, aspoň všechno uvidí do poslední chvíle.

Plováky se dotkly vody, sklouzly po hladině a pod křídly se zvedla vlna. Zhoupl se jí žaludek, ale byla připravená na horší přistání. Když letadlo přirazilo k malému plovoucímu molu z barelů, Gina konečně uvolnila prsty z polstrování sedadla. Při vystupování z letadla se soustředila na dýchání. Nastoupili do čekajícího člunu a dojeli k pobřeží. Vzduchem se nesla vůně soli a vlhké půdy spolu s ostrou svěžestí, kterou cítila až v hrdle.

Čerstvý vzduch. Jaká to krása.

Se štábem se shromáždili na oblázkové pláži přecházející z mýtiny přímo do vody. Před nimi se tyčila řada stromů, které pilot označil za smrky sitka, národní strom Aljašky. Za nimi byla voda. Nic víc. Jen hydroplán, člun a druhý filmový štáb, který Gina neznala. Žádné obchody, žádné domy, žádná auta... jen stromy, voda a hlína. A obloha...

Příliš mnoho přírody. Příliš málo civilizace. Je vůbec možné, aby se člověk cítil stísněně uprostřed obrovského prázdného prostoru? Zachumlala se ještě víc do kabátu.

„Kde to jsme?“

Jordy nespustil oči z tabletu, o který se dělil s asistentkou produkce druhého štábu. „Na Aljašce.“

„To vím, ale...“ Na oblečení neznámého štábu hledala nějaká loga, ale nic nenašla. Vytáhla telefon. Žádný signál. No jasně, proč by měl být signál uprostřed podělané Aljašky?

Raději ani nemyslet na to, jak daleko jsou od zbytku civilizace. Jenže teď se jí tahle myšlenka usadila v hlavě a ona ji nemohla vyhnat. Co kdyby nastala nouzová situace? Ostražitě se zadívala k lesu a nenápadně se posunula blíž k lodi.

„Vážně, kde to jsme?“

Vyrůstala v New Yorku, takže k takové pustině měla přirozenou nedůvěru. V lesích jsou zvířata a sérioví vrazi schovaní za každým stromem. Copak tihle lidi nesledují filmy? „Víte, že jsem z Bronxu, že jo? Příroda není nic pro mě. V životě jsem nespala ve stanu.“

Sakra. Kousla se do jazyka. Perfektní hláška do upoutávky – a bezpochyby ji zařadí do úvodního sestřihu. Přesně tohle totiž potřebovali: vytáhnout holku z města do divočiny, natočit, jak z toho šílí, a pak ji předhodit partnerovi dřív, než se stihne vzpamatovat. Produkční udělají všechno pro to, aby ji rozhodili – protože přesně to diváci chtějí.

Gina se zhluboka nadechla. Studený vzduch cítila až v plicích. Bylo tu chladněji než v Juneau, ale musela uznat, že jí to dělá dobře. Lépe se jí soustředilo, ale zároveň to v ní vyvolávalo určitou euforii.

„Jsi v pohodě?“ Jordy vypadal spíš znepokojeně než pobaveně.

„Jasně že jo.“ *Jen se mnou cloumá malá existenciální krize z naprosté odlehlosti tohoto místa. Nic víc.* Strčila ruce do kapes a začala pěstit. „Tak pojďme už konečně za ním.“

Štáb jí zkontroloval mikrofon, upravil vlasy a make-up. Poté, co do kamery pronesla ještě pár vět o tom, jak se těší na setkání s partnerem, vyrazili pěšinou mezi stromy.

„Nevyvrtni si kotník,“ varoval ji Jordy.

Stiskla rty a neodpověděla. Kdyby věděla, kam jedou, vzala by si jiné boty. Lesklé černé jezdecké kozačky se hodily spíš na chodník ve městě než na mokré molo nebo prašnou cestu. Teď byly obalené blátem a pískem, který jí při každém kroku křupal pod nohama.

Jordy měl ale pravdu. Byla by katastrofa zranit se těsně před začátkem nové řady. S očima upřenýma na cestu ovládla její myšlenky zvědavost. Jaký bude ten muž, s nímž se měla setkat? Jaká je to celebrita? Umí vůbec tančit? Ale hlavně – je dost populární, aby získal hodně hlasů?

V první řadě ji dali dohromady s mladíkem, který svou hudební kariéru začal na YouTube. Ačkoli byl skvělým tanečníkem – i když možná až příliš energickým – a měl věrnou fanouškovskou základnu, postrádal popularitu, která by mu pomohla zaujmout starší publikum. Vypadli v polovině soutěže. V další řadě jí zase nepomohla nostalgie. Tehdy byl jejím partnerem stárnoucí herec ze slavného akčního seriálu – ale kvůli jeho artritidě skončili po třech dílech.

Přestože se téhle taneční soutěže účastnila již popáté, neměla Gina tak silnou fanouškovskou podporu jako někteří jiní profesionální tanečníci. Kevin Ray byl v soutěži od první řady a letos se *Tanči se mnou* konalo už po čtrnácté. Kevin se stal králem tanečního parketu už čtyřikrát. S nenuceným šarmem a neuvěřitelným choreografickým talentem získával hlasy bez ohledu na to, jakou partnerku mu zrovna vybrali. Gina z toho šlela. Ve třinácté řadě se dostal do finále s dospívající instagramovou vizážistkou, zatímco Gina a její partner – známý fotbalista, který se kolo od kola výrazně zlepšoval – vypadli v semifinále. Alespoň už nebyla nováčkem – tím se letos stal Joel Clarke, který se k týmu přidal před měsícem.

Tentokrát udělá všechno pro to, aby se dostala do finále a měla šanci získat kýčovitou zlatou trofej. Kéž je nový partner na úrovni a schopný téhle výzvě čelit. Pokud bude mít aspoň špetku tanečního talentu a charisma pro publikum, zvládnou to.

Pěšina končila na velké mýtině, kde se tyčil patrový dům obložený světlým dřevem. Na jedné straně stál menší domek z tmavého, zvětřalého dřeva a na druhé jakási chatrč – snad z větví. V jednom z vysokých stromů trůnil stromový domek natřený maskovacím vzorem. Co to... sakra...

Tohle je... no, nevěděla přesně *co*, ale rozhodně to není tréninkový kemp žádného olympionika.

K čertu s producenty! Mohli ji aspoň varovat. Když jí Jordy prozradil, že poletí na Aljašku, oblékla se, jako by šla na schůzku v horské chatě u sjezdovky nebo na zimním stadionu. A ještě jí nařídil, že musí být upravená a nalíčená. Ale v téhle drsné aljašské chatrči uprostřed ničeho bude s umělými řasami vypadat fakt směšně.

Sbohem, trofeji.

„No tak, Gino, řekni něco,“ připomněl jí Jordy.

Fakt nechtějte slyšet, co si myslím. V žádném případě nemohla říct, jak je zklamaná a naštvaná. Zhluboka se nadechla a zaplavila ji plná, zemitá vůně, kterou její mozek ani nedokázal pojmenovat. Kupodivu ji to uklidnilo a našla hlas.

„Páni.“ To bylo první slovo, které ji napadlo. „Tohle je, jako... jako bychom se ocitli v jiné době. Podívejte se na ty stavby. A támhle to... je to opravdu stromový domek?“

Tak. Její slova můžou prostříhat se záběry na budovy. V dané situaci to bylo to nejlepší, co mohla udělat.

Zpoza domu se ozývalo hlasité, rytmické dunění. Neptala se, co to je, protože producent druhého štábu je tam už nasměroval.

Roky jevištní průpravy se přihlásily o slovo a potlačily vztek. Ten tu neměl co dělat. Usmála se do kamery a co nejnaděšenějším hlasem prohlásila: „Něco tam slyším. Myslím, že je to on.“

Když obešla verandu a poprvé spatřila svého nového partnera, srdce jí bušilo až v krku a vyrazilo jí to dech. Zamrkala a bez přemýšlení vyhrkla: „To je... je můj?“

Můj.

„Ano,“ odpověděl Jordy. „To je tvůj taneční partner.“

Sakra.

Do půlky těla vysvlečený muž, který za hlavním domem štípal dřevo, měřil dobrých sto pětadevadesát centimetrů, svaly se mu se při každém máchnutí sekery pod hladkou opálenou kůží vlnily

a napínaly a zvýrazňovaly jeho čistou sílu i dokonalou postavu. Rustikální sekyra působila jako prodloužení jeho vypracovaného těla a pokaždé přesně zasáhla cíl.

Byl to typ muže, který by působil dokonale při jakékoli činnosti, ale vypadalo to, jako by se pro sekání dřeva narodil. Jako by se v tu chvíli zhmotnily její nejdívočejší fantazie.

Měla chuť ho olíznout, aby zjistila, jestli je skutečný.

Jordy jí pokynul, aby vykročila vpřed a postavila se tváří v tvář tomu úchvatnému ztělesnění mužnosti. Kameramani kolem něj se rozestoupili. Tep se jí ještě pořád nevrátil do normálu a zdálo se, že ztratila řeč, přesto poslušně udělala krok. Pod botou jí zaprasala větvička.

Ten drobný zvuk ho zastavil v horní fázi náprahu. Prudce otočil hlavu jejím směrem. Když se narovnal, ruka se sekyrou mu klesla podél těla a druhou si odhrnul dlouhé vlasy z obličeje. Jejich pohledy se setkaly – jasně modrá barva jeho očí zářila na dálku.

Gina se kousla do rtu. Okamžitě zareagoval přimhouřením očí. *Bože, to jsem tak průhledná? Musím se rychle vzpamatovat.* S prudkým nádechem zasekl sekyru do špalku.

Jestli nebude opatrná, začne se chvět stejně jako ta sekyra.

Bradu a tváře mu zakrývalo plavohnědé strniště, které ještě umocňovalo jeho mužnost – působil divoce, nepředvídatelně a... nebezpečně přitažlivě. Vypracované svaly na hrudi jí doslova braly dech. Ztěžka polkla.

Jsou tu kamery, jsi v práci!

Ignorovala bušící srdce i rozpálené tváře a vykročila k němu. Kameramani kolem nich měnili pozice, aby zachytili každý detail jejich prvního setkání – každé slovo, každou reakci, každý náznak nervozity.

Asi dvacet kroků od něj se zarazila, když si dala dvě a dvě dohromady.

Producenti ji vyvedli z míry už tím děsivým letem hydroplánem. Postarali se, aby byla dokonale upravená a nalíčená. A teď ji předhodili polonahému muži štípajícímu dřevo... to hraničilo až s nezdvořilostí.

Tenhle chlapík bude nejspíš nejpřitažlivějším mužem celé taneční soutěže. A ona je mladá a svobodná.

To může znamenat jen jedno.

Sakra! Byli předurčení k tomu, aby se z nich stal romantický pár téhle řady *Tanči se mnou*.

KAPITOLA DRUHÁ

TAK FAJN, ČEKAL, ŽE MU PŘIDĚLÍ MĚSTSKOU HOLKU. A taky ji dostal.

Stála proti němu, zahalená do černého kabátu ke kolenům a ve vysokých černých botách. Zpod světle modré pletené čepice jí vykukovaly dlouhé hnědé vlasy a způsob, jakým si nervózně okusovala spodní ret, v něm vzbudil touhu podívat se na ni zblízka.

Se sekyrou bezpečně zaseknutou ve špalku se Stone snažil popadnout dech dřív, než k němu dojde, protože z ní nedokázal spustit oči. Byla drobná a dokonale upravená. Vedle ní působil jako neohrabaný hromotluk. Jak s ní má tančit? Vždyť ji rozmáčkne jako malinu.

Byla přirozeně krásná, i přes silný make-up na obličeji. Oči měla tmavé a výrazně orámované, řasy dlouhé a pleť teple opálenou, v odstínu dozrávající šišky smrku sitka. Plné rty měla naličené leskem v barvě cesmínových bobulí.

Sem se vůbec nehodila. Proč sakra tuhle křehkou hollywoodskou tanečnici táhli až na Aljašku, aby se s ním setkala? Stejně bude muset kvůli tréninkům letět do Los Angeles, takže první setkání mohli klidně natočit tam.

Ale pokud se za pár let v reality show něco naučil, pak to bylo to, že televizním marketérům na nějakém pohodlí nezáleží. Pro diváky bude mnohem zajímavější, když se setkají v odlehlé divočině než ve sterilním tanečním sále. Kontrast jejich vzhledu byl záměrný, promyšlený tah ze strany producentů – a on je za to nenáviděl.

Měl vztek i na sebe, že se téhle šílenosti vůbec účastní. Proč s tím proboha souhlasil?

Jeho taneční partnerka se zastavila pár kroků od něj. Pokud byla nervózní, dokázala to dobře skrývat. Úsměv jí rozzářil tvář, odhalil zuby a proměnil její krásu v něco přístupnějšího a skutečnějšího.

„Ahoj, partáku.“ Hlas měla hlubší a chraplavější, než čekal, s lehce melodickým zabarvením a lehkým přízvukem, který nedokázal zařadit. „Jsem Gina Moralesová.“

„Stone Nielson.“ Natáhl ruku, ale ztuhl, když ona roztáhla paže. Chce ho snad obejmout? Kvůli kamerám? Byl třikrát větší než ona, zpocený, špinavý a objímání pro něj rozhodně nebylo typické. Ale vyčkávala, tak se sklonil a neohrabaně ji objal. Zlehka ho políbila na tvář, než se odtáhla a zanechala po sobě vůni tropických květín a mravenčení v místě, kde se ho dotkla.

Překvapeně pozvedl obočí a Gina mávla rukou, jako by to nic nebylo.

„Jsem Portoričanka. My se na pozdrav líbáme.“ Pohledem přelétla členy jeho štábu, kteří se bavili s jejím týmem. „Takže vy tu natáčíte nějakou show?“

Zaplavila ho úleva. Zdálo se, že nemá ponětí, kdo je. Celá tahle situace byla dost trapná i bez toho, aby ho předtím viděla v televizi, jak hraje ty hloupé scénky podle scénáře, který vymýšlel jeho otec spolu s produkčním týmem.

Zvýšil hlas, aby ho snímal mikrofon na tyči. „Natáčíme čtvrtou řadu pořadu *Život v divočině*. S rodinou tady žijeme bez jakýchkoli civilizačních vymožeností, stavíme si vlastní domy, lovíme a živíme se tím, co nám dá příroda a země.“

Ten koncept i jemu samotnému připadal směšný a kýčovitý a nikdy o něm nedokázal mluvit, aniž by zněl jako robot. Co si o tom asi myslí ona? Určitě to, že jsou banda pomatených horalů.

Ale Gina jen přikývla a rozhlédla se po provizorním areálu.

„Super. Takže jsi něco jako expert na divočinu?“

Pokrčil rameny. „Tak něco.“

„No, brzy z tebe uděláme experta na tanec.“ Pobaveně na něj mrkla. „Jsi připravený naučit se pár kroků?“

„Jsem pro,“ souhlasil, protože se to od něj očekávalo. To poslední, po čem toužil, bylo učit se tancovat. „Vsadím se, žes ještě nikoho neučila tančit v lese.“

Znovu se rozhlédla po okolí a přejela pohledem stromy. „To ne, ale všechno je jednou poprvý, ne?“

„Jsi nervózní?“

„Trochu.“ Sklonila hlavu, jako by se styděla. „Jsem zvyklá na velká města.“

Přikývl. To bylo zřejmé. Vyčnívala tu jako palma uprostřed tundry.

„Je tu někde rovná podlaha?“

„Můžeme použít verandu. Ta se asi nejvíc podobá tanečnímu parketu.“

Vyrazil vpřed a ukazoval, kde si má dávat pozor při došlápnutí, zatímco kolem nich kroužily kameramani jako planety na oběžné dráze kolem dvojhvězdy. Mýtina za domem byla díky jeho bratrům a jejich spoustě nedokončených projektů doslova překážkovou dráhou plnou haraburdí. Producenti se domnívali, že taková scéna je „divácky zajímavá“. Ve skutečnosti to vypadalo jako nepořádek.

Ginin producent si přiložil ruce k ústům a zavolal: „Řekni jí, proč ses do týhle show přihlásil.“

Jo, jasně. Co má ale sakra říct? Nabádali ho, ať se nezmiňuje o penězích, ale právě kvůli nim s tímhle tanečním projektem souhlasil. Kdyby matka nemusela hradit přemrštěně vysoké léčebné výlohy, odmítl by to. Z projektu *Život v divočině* měli rodiče slušný

příjem, ale už před matčinou operací se zadlužili. Stone cítil povinnost jim finančně pomoci.

„Do soutěže *Tančí se mnou* jsem se přihlásil kvůli matce.“ Stone si odkašlal a odříkal věty, které mu připravili producenti. „Loni podstoupila operaci kyčle. Bylo to pro nás všechny děsivé a vím, že by jí udělalo radost, kdyby mě viděla tančit. Potěšilo by ji to a vytrhlo z naší každodenní reality.“

Zavrtěl hlavou. Ta slova zněla nepřírozeně. Tyhle předem připravené odpovědi mu nešly.

Gina mu položila ruku na paži. „To mě mrzí. Je jí už líp?“

Její ustaraný výraz působil upřímně, ale ve světě reality show si člověk nikdy nemohl být jistý. Stone přikývl, nevěděl, co jiného by měl říct.

„To bylo skvělé,“ zakřičel Ginin producent. „Pokračujte.“

Bože, celé mu to připadalo divné. Po čtyřech letech by si už měl zvyknout na to, že mu neustále někdo něco diktuje, ale nezvykl si. Stále mu to připadalo bizarní. Byl tak dlouho mimo hru, schovaný v téhle aljašské divočině, bez lidí, bez přátel... že už ani nevěděl, jak mluvit s ženou.

Na verandě si Gina rozepnula kabát a sundala si ho. Pod ním měla džíny a tlustý šedý svetr, který zdůrazňoval její křivky. Měla pevnější a vypracovanější tělo, než čekal, takže ji možná nakonec nerozdrtí.

Ta myšlenka ho zavedla jinam, někam úplně mimo tanec. Stone ji však okamžitě vypudil z hlavy. Je to taneční partnerka – nic víc. Hollywoodská holka ze světa smogu, ulic plných aut a falešných lidí. Pocházeli z různých světů. Neměl důvod na ni pomýšlet jinak než jako na prostředek k dosažení cíle. Zatančí si spolu, on dostane peníze a pak se vrátí domů na Aljašku. Konec příběhu.

Gina se zachvěla, když přehodila kabát přes zábradlí. Možná se jí tančí líp bez něj, pomyslel se, ale nepůsobí jako typ ženy, která

by dobrovolně trpěla. „Nebude ti zima?“

Třela si holé dlaně, aby je zahřála. „Zvládnou to.“

Stone si zahákl palce za poutka džínů. Kdyby se oblékla, nemusel by si dělat starosti o její pohodlí. „Je tu trochu chladněji než v Los Angeles.“

„To je pravda, ale jsem z New Yorku, kde se střídají čtyři roční období.“ Když se otočila, letmo si prohlédla jeho holou hrud. „Zrovna ty máš co říkat. Tobě není zima?“

Pokrčil rameny. Byla, ale přežije to.

„Tak.“ Dala si ruce v bok. „Tancoval jsi už někdy?“

„Vlastně ne.“ Jeho bratři Reed a Wolf se rádi bavili a užívali si ve společnosti. Stone byl silný, tichý, vážný. Dokonce to stálo na webu *Života v divočině* pod jeho fotkou: „Stone je silný, tichý a vážný.“ V rodině se sedmi dětmi na pořadí narození záleželo. Jejich role byly dané už dávno před tím, než se pořad začal vysílat v televizi. Možná kdyby se z jeho staršího bratra Reeda nevyklubal takový průšvihář, mohl by se Stone trochu uvolnit. Ale i teď pro něj byla rodina na prvním místě, což znamenalo, že se bude muset před touhle nádhernou ženou ztrapnit. „Ale můžu se to naučit,“ dodal.

„Neboj, jsem dobrá učitelka.“ Gina se opět široce usmála, takže téměř zapomněl na kamery. Téměř. „Kromě toho, každý už někdy tančil.“

„Jen když za tanec považuješ tleskání a dupání, které praktikuju, když můj bratr Winter hraje na housle.“

„Na housle?“ Gina se zasmála a zakryla si ústa rukou.

Alespoň se smála houslím, a ne Winterovu jménu jako většina lidí. A ani nehnula brvou, když jí řekl, že se jmenuje Stone, což pro ni bylo plus.

Gina se uklidnila a dál housle nekomentovala. „Jo, tleskání a dupání se taky počítá, protože i při něm musíš mít rytmus v těle.“